

РЕШЕНИЕ

№ 1254

гр. София, 10.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Ваня Н. Иванова
Георги Стоев

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Анелия Маркова Въззивно гражданско дело
№ 20221100507802 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и следв. ГПК.

С решение № 20016659 от 24.02.2022 г. по гр.д.№ 55157 по описа за 2015 г. на СРС, ГО, 143-ти състав се: **ОТХВЪРЛЯ** като неоснователен предявеният от Н. Н. А., изтърпяващ наказание „доживотен затвор без право на замяна“ в Затвора в гр.Пазарджик срещу ГД „Изпълнение на наказанията“, гр.София, иск с правно основание чл.71, ал.1, т.1 от Закона за защита от дискриминацията, с който се иска да се признае за установено спрямо ответника, извършването на нарушение на чл.4, ал.2 от Закона за защита от дискриминацията по отношение на ищеца, изтърпяващ наказание „Доживотен затвор без право на замяна“ в Затвора в гр.Пазарджик, изразяващо се в различна продължителност на престой на открито на ищеца, изразяващо се в неравно третиране по признак „лично положение“ в периода от 14.4.2014 година до 7.9.2015 година; **ОТХВЪРЛЯ** като неоснователен предявеният от Н. Н. А., изтърпяващ наказание „доживотен затвор без право на замяна“ в

Затвора в гр.Пазарджик срещу ГД „Изпълнение на наказанията“, гр.София, иск с правно основание чл.71, ал.1, т.2 от Закона за защита от дискриминацията, с който се иска да се осъди ответника да преустанови нарушението, изразяващо се в неравно третиране по признак „лично положение“ - различна продължителност на престой на открито на ищеца при престой му в Затвора в гр.Пазарджик, както и да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни нарушения.

В тежест на ищеца са възложени разноските по делото.

Постъпила е **въззивна жалба от Н. Н. А., ищец пред СРС. Решението се обжалва изцяло.** Излагат се доводи за неправилност и необоснованост на така постановеното решение. Същото било постановено в нарушение на КРБ и ЗСВ, както и с практиката на Комисията за защита от дискриминация, вкл. и решенията на ВАС. С последните ответника бил задължен да въведе единни стандарти по отношение престоя на открито за всички лица, изтърпяващи наказание „лишаване от свобода“, „доживотен затвор“ и „доживотен затвор без право на замяна“, без оглед на мястото за изтърпяване на наказанието, където се намират лицата. Счита, че е налице дискриминация по признак „лично положение“; претенциите му били доказани. По делото било установено, че за периода от 14.04.2014 г.- 07.09.2015 г. на територията на затвора в гр.Пазарджик, ищецът не бил извеждан за престой на открито със същата продължителност, както затворниците, изтърпяващи същото наказание в затвора в гр.София. Позицията на съда не кореспондирала с чл.4, ал.1 вр. с пар.1, т.7 от ДР на ЗЗдискр. Освен това по делото било установено и, че ищецът бил неравно третиран и в самият затвор в гр.Пазарджик . Последното се установило от разпита на свидетеля Д.Г., който също изтърпявал наказание „Доживотен затвор без замяна“ в затвора в гр.Пазарджик. В хода по същество процесуалния представител на въззивника се позовава на практика на КС на РБ относно равенството в правата на гражданите на Р България.

Иска се обжалваното решение да бъде отменено и претенциите му да бъдат уважени.

Въззиваемият /ответник пред СРС/ - ГД „Изпълнение на наказанията“ депозира отговор, в който изразява становище за

неоснователност на въззивната жалба и за правилност на така постановеното решение. Счита, че ищецът не може да бъде сравняван с лицата, изтърпяващи наказание „лишаване от свобода“, което било срочно, тъй като той изтърпява една от формите на наказание „доживотен затвор“. Затова доводите във въззивната жалба били неотнормирани по отношение на ищеца. Позицията се на чл.197, ал.1 и чл.71, ал.3 ЗИНС в които самият законодател бил уредил различни условия за изтърпяване на наказанието, наложено на ищеца. Счита, че по отношение на ищеца не е налице нито пряка, нито непряка дискриминация. В този смисъл била и съдебната практика на ВКС по подобни казуси. Счита, че ищецът не е в сходно положение с лицата, изтърпяващи наказания в затвора в гр.София. Позицията се на чл.86, ал.1, т.1 от ЗИНС, уреждащ престоят на открито. В случая ищецът бил третиран както и останалите лишени от свобода, представляващи в този затвор, т.нар. чужда делегация или временно пребиваващи. Претендират се разнески.

По допустимостта на въззивната жалба:

За обжалваното решение въззивникът е уведомен на 09.03.2022 г.- лично и на 11.03.2022 г. чрез процесуалния си представител.

Въззивната жалба, подадена лично е с дата на 23.03.2022 г. /по пощата/ следователно същата **е в срок по чл.259, ал.1 ГПК.**

Въззивната жалба, подадена от процесуалния представител е с дата на 29.03.2022 г.

Настоящата инстанция приема, че е сезиран с една въззивна жалба като тази чрез процесуалния представител представлява допълнение на доводите по първата въззивна жалба, подадена лично от ищеца пред СРС.

С обжалваното решението не са уважени предявените от въззивника искове по чл.71, ал.1, т.т.1 и 2 от Закона за защита от дискриминация , следователно е налице правен интерес от обжалване.

Въззивната жалба е допустима.

По основателността на въззивната жалба:

С оглед разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивната инстанция се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси – само доколкото са посочени в жалбата.

Съгласно приетото в ТЪЛКУВАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 1 ОТ

16.01.2019 ПО АДМ. Д. № 1/2016 Г., ОСС ОТ ГК ОТ ВКС И ОСС ОТ I И II КОЛЕГИЯ НА ВАС, исковете по 71, АЛ. 1, Т. 1 И Т. 2 ОТ ЗАКОНА ЗА ЗАЩИТА ОТ ДИСКРИМИНАЦИЯ са подсъдни на районите съдилища.

С оглед определение № 47 от 29.01.2019 г. по ч.гр.д.№ 1663 по описа за 2017 г. на ВКС, Четвърто ГО, **обжалваното решение е постановено във валиден и допустим процес.**

По доводите във въззивната жалба:

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел, че за основателността на предявените искове в тежест на ищеца е да докаже твърденията си, че са налице факти, които обуславят вероятност за дискриминационно третиране на посочените от него признаци. За ответника била доказателствената тежест да докаже, че правото на равно третиране не е нарушено.

Ищецът претендирал дискриминационно отношение от страна на ответника на основата на признака „лично положение“. Последният по смисъла на константната практика на Комисията за защита от дискриминация и ВАС представлявал – „поставянето на отделни лица или категория лица в по-неблагоприятно положение от други при сравними сходни белези, различно третиране в сравнение с другите лица, които да се дължат на съзнателно целенасочено поведение, базиращо се на признака „лично положение“, което да е имало за цел или да е създавало не добра, среда за дискриминация“. В практиката се приемало, че признака „лично положение“ няма еднозначно изначално прието обективно съдържание, а предполагало и налагало установяване и доказване във всеки конкретен случай на значим, обективен, същностен за личността белег, който позволявал да бъде прилаган еднакво и който отчитал универсалния (материален и персонален) обхват на закона. За да бъде преценена основателността на претенцията на ищеца, съдът на първо място следвало да отговори на въпроса налице ли е за него защитимо право, което е нарушено. В случая безспорно между страните било обстоятелството, че ищецът е осъден с влязла в сила присъда на наказание свързано с изтърпяване на наказание свързано с „Лишаване от свобода“ – „Доживотен затвор“, което наказание изтърпява в затвора в гр.Пазарджик. В тази хипотеза - при изтърпяване на наказания „Лишаване от свобода“ и „Доживотен затвор“, дискриминацията можела да обхваща твърде

разнообразни по форма, предмет и субекти случаи на неблагоприятно третиране във връзка с действията по контрол и изтърпяване на тези наказания. Тя можела да бъде осъществена чрез действия, бездействия, фактически отношения, правни норми, практики по прилагането им и т.н. Житейски възможно и юридически предвидимо било и различното третиране по повод изтърпяване на наказание, свързано с лишаване на осъдения от свобода, стига резултатът от последното да е от естеството си да третира неравно пострадалия в сравнение с други сравними лица и така да нарушава дадено негово право. Именно за това се говорело за самостоятелно право на недискриминация и равенство на възможностите като СРС се е аргументирал с разпоредбите на чл.2 от ЗЗдискр. вр. чл.6, ал.2 от Конституцията на Р.България. В тази насока следвало да се има предвид, че съгласно чл.197, ал.1 от ЗИНЗС и чл.213 от ППЗИНЗС наказанието „Доживотен затвор без замяна“ и „Доживотен затвор“ се изтърпявали в отделни затвори или в обособени зони към другите затвори с повишена сигурност. Осъдените лица се държали в постоянно заключени помещения при засилен надзор и охрана. Т.е. законодателят бил предвидил различни условия, при които да се изтърпяват тези две наказания в сравнение с останалите осъдени на лишаване от свобода. От значение за установяване на дискриминация по някои от признаците по чл.4, ал.1 от ЗЗдискр. било обективно съществуващ недопустим правен резултат при упражняване на дейността. Установяването на дискриминация било необходимо да бъде направено при преценка и сравнение с начина, по който се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. От съществено значение било да се доказва дискриминация при сравними сходни обстоятелства, при които са поставени лицата. В случая това били лица, поставени при условията на лишаване от свобода при изтърпяване на наказанията „Доживотен затвор“ и „Доживотен затвор без право на замяна“. Правото на престой на открито било уредено в Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража, като съгласно чл. 86, ал 1, т.1 от същия закон - лишените от свобода имали право на престой на открито не по-малко от един час. Безспорно установено по делото било, че на ищеца бил осигуряван престой в продължение на минимум един час по време на процесния период в затвора в гр.Пазарджик, като периодът на престой на открито вариал между един час и 1 час и 30 минути. От събраните

доказателства било безспорно установено, че в затвора в гр.Пазарджик било имало въведен график, съобразно който се осъществявали престойте на открито, като този график бил разделен на отделни карета и времето определено на всеки затворник било в зависимост от това в кое каре се намирал, като нямало индивидуални графици за всеки отделен затворник. От показанията на свидетелите, както и от събраните писмени доказателства се установявало, че времето за престой на открито в Затвора в гр.София и останалите затвори в случая било различно, като не било налице еднакво определено време във всеки затвор. Ключов бил въпросът дали следва да бъде сравнено положението на ищеца спрямо затворниците с неговото наказание и режим, които се намират в същия като него затвор в гр.Пазарджик или спрямо всички затворници на територия на Р. България. СРС е приел и споделил съдебната практика, че сравними сходни обстоятелства ще има винаги, когато се сравняват лишени от свобода със същите наказания в един затвор, но не и в различни. Това било така, тъй като затворите в отделните населени места имали различен капацитет, различен брой затворници в тях, различни графици относно престоя навън и с оглед на това и на други обективно обусловени причини предоставяли различни условия за осъдените. Затова не можело да се приеме, че има сравними сходни обстоятелства между осъдените, изтърпяващи съответното наказание „лишаване от свобода“ в различни затвори, респективно осъществена дискриминация като се е позовал на съдебната практика, обективирана в решение № 3/22.07.2013 г. по гр.д.№ 534/2012 г., IVг.о. на ВКС, определение № 291/27.02.2014 г. по гр.д. № 6840/2013 г., IV г.о. на ВКС, решение № 3449/14.05.2013 г. по в.гр.д.№ 3470/2013г. на СГС/.

Следвало да се посочи, че и от фактическа страна с оглед анализа на доказателствата не се установявало в Затвора в гр.Пазарджик, лицата изтърпяващи наказание „Доживотен затвор“ да са били с различен престой на открито като времетраене, което да налагало извода, че спрямо ищеца престоят на открито е бил с по-малко времетраене от това на останалите затворници, изтърпяващи наказание „Лишаване от свобода“, „Доживотен затвор“ в Затвора в гр.Пазарджик.

По делото било установено, че ищецът имал право на престой на открито с различна продължителност спрямо Д.Г., който бил в същия затвор, но това било с оглед обективни причини, дължащи се на режима на който бил

осъден ищеца, а не поради лично отношение спрямо него. В случая бил спазван нормативно предвидения минимум за престой на открито съгласно чл. 86 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража. Съдът е приел за доказано, и при горните правни извода, че ищецът не бил поставен в по-неблагоприятно положение в сравнение с останалите осъдени лица, изтърпяващи наказанията „Доживотен затвор без право на замяна“ и „Доживотен затвор“. С оглед на тези си мотиви СРС е достигнал до извода, че не можело да се приеме, че спрямо ищеца е налице твърдяната от него дискриминация по признак „лично положение“ поради което исковите за установяване на нарушението и осъждане на ответника да го преустанови и да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни нарушения следвало да се отхвърлят.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция приема следното:

Дискриминацията, по определението, дадено в чл. 4 ЗЗДискр., като форма на различно третиране, представлява нарушение на забраната за различно третиране по смисъла на чл. 4 ЗЗДискр.

За да е налице проява на дискриминация, е необходимо да са осъществени всички елементи на горепосочената разпоредба, съответно за да е осъществен състав на нарушение на антидискриминационното законодателство следва да е установено различно третиране на лицето, при наличие на пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, изразяваща се в признак по чл.4 от ЗЗДискр.

В тежест на ищеца е да докаже твърденията си, че са налице факти, които обуславят вероятност за дискриминационно третиране на посочените от него признаци.

След доказване на твърденията, от които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, доказателствената тежест се прехвърляла у ответника, който следва при условията на пълно и главно обратно доказване да опровергае твърденията за дискриминация или да установи, че извършените действия са оправдани с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими, арг. от чл. 9 ЗЗДискр.

Следователно основната доказателствена тежест в съдебното производство за защита от дискриминация е възложена на ищеца – той трябва

да докаже фактите, въз основа на които може основателно да се предположи, че е жертва на дискриминация. Не е необходимо, обаче, пострадалият да доказва пълно и изцяло, че е налице дискриминация, умисъл у ответника или целенасоченост на дискриминиращите действия, нито пълно и изцяло да установява причинно-следствената връзка между защитения признак и по-неблагоприятното третиране. В този смисъл са и решение № 1002/07.01.2010 г., постановено по гр. д. № 3800/2008 г., решение № 115/02.08.2012 г., постановено по гр. д. № 626/2012 г., решение № 62/19.06.2014 г., постановено по гр. д. № 3920/2013 г. и решение № 183/08.06.2013 г., постановено по гр. д. № 7381/2014 г., четирите по описа на ВКС, ГК, IV г. о., а също така и решение № 153/14.06.2010 г., постановено по гр. д. № 6/2009 г., по описа на ВКС, ГК, III г. о.

Видно от доклада по чл.140 ГПК, обективизиран в определението от 07.12.2019 г. СРС правилно е разпределил доказателствената тежест между страните.

Изрично предвидените признаци в разпоредбата на чл. 4 ЗЗДискр.са пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, **лично** или обществено **положение**, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Дискриминацията представлява различие, изключение, ограничение или предпочитание по някой, но не на някакво общо основание, без значение какво, а конкретно по поне един от посочените признаци. Както пряката дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 и, ал. 3 ЗЗДискр., изразяваща се в по-неблагоприятно третиране, така и непряката дискриминация, свързана с поставяне в по-неблагоприятно положение, а също и приравненият на тях тормоз - чл. 5 ЗЗДискр., водещ до накърняване достойнство, създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда, представляват недопустимо поведение, което във всички случаи е основано на някой от обсъдените законови признаци.

В случая се твърди признак „лично положение“.

При извършването на преценка за съществуването на по-

неблагоприятно третиране на лице въз основа на признаците по чл.4, ал.1 ЗЗДискр. съдът следва да прецени дали е налице съществено различие, в **сравнение с начина, по който се третира едно лице, в сравнение с останалите лица, при сравними сходни обстоятелства.**

По въпроса представляват ли лицата, на които е наложено наказание "доживотен затвор" или "доживотен затвор без право на замяна" обособена група, характеризираща се с еднакъв признак по смисъла на чл. 4, ал. 1 от Закона за закрила от дискриминация, която следва да се третира еднакво; Представлява ли пряка дискриминация различното третиране на едно лице от тази група, съгласно чл. 4, ал. 2 от Закона за закрила от дискриминация е налице формирана и трайно установена съдебна практика на ВКС, според която при "сравними сходни обстоятелства" са лицата, изтърпяващи наказание в конкретно посочен затвор, като сравнението не следва да се прави с изтърпяващите наказание в друг затвор /така решения по г.д. № 4046/2021 г. на ВКС, III г.о.; г.д. № 1871/2020 г. на ВКС, IV г.о., г.д. № 777/2011 г. на IV г.о./ и ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 522 ОТ 23.06.2022 Г. ПО ГР. Д. № 5089/2021 Г., Г. К., IV Г. О. НА ВКС.

В РЕШЕНИЕ № 101 ОТ 02.08.2021 Г. ПО ГР. Д. № 1871/2020 Г., Г. К., IV Г. О. НА ВКС относно възможността лишените от свобода, настанени в различни пенитенциарни заведения да бъдат субект на сравнение, при твърдения за неравностойно третиране, се приема, че за да е налице дискриминация по някой от признаците на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр., следва да се направи сравнение между начина на третиране на други лица, които са в същото или сходно положение. Когато обаче разликата се основава на обективни обстоятелства, които са различни от защитените признаци на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. - не е налице дискриминация. По -неблагоприятното третиране на лишени от свобода, в зависимост от това в кое затворническо заведение изтърпяват наказанието си не е сред предвидените в чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. или друг закон признаци, поради което не представлява дискриминация по признак лично или обществено положение. Всеки затвор осигурява различни условия за живот на осъдените, които разлики са обективно обусловени от редица обстоятелства, водещи до различни битови и организационни условия. Ето защо, не може да се приеме, че изтърпяващите наказание в даден затвор лица се намират при "сравними сходни обстоятелства" с изтърпяващите наказание в друг затвор. Следователно, в подобни "сравними сходни обстоятелства"

ищецът се намира единствено с лицата, изтърпяващи същото наказание в същия затвор и само сравнението с тях е от значение за преценката дали е налице спрямо него дискриминация по чл. 4, ал. 2 ЗЗДискр.

В подобно идентично или сходно положение с ищеца по отношение на личното си положение, определено от актовете на управление на затвора в гр. Пазарджик са само лицата, намиращи се под юрисдикцията на началника на този затвор, но не и лицата, които изтърпяват наказание "лишаване от свобода" вкл. "доживотен затвор" в друг затвор в страната.

Съдебната практика е последователна и по въпроса, че за да е налице дискриминация, трябва да бъде установено не само по не-благоприятно третиране, но и това че то се дължи на някой от защитените признаци по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр.

В конкретния случай по отношение на ищеца е установено, че същият изтърпява наказание „доживотен затвор без право на замяна“. Същият е настанен в обособената в корпуса на затвора в гр.Пазарджик Зона с повишена сигурност и охрана, в постоянно заключено помещение при засилен надзор и охрана, съгласно чл.197, ал.1 ЗИНС. За процесния период ищецът е провеждал престой на открито, съгласно утвърдения от началника на затвора график, в рамките на 1 час и 40 минути. Това е редът, касаещ всички пенитенциарно изолирани лица, настанени в Зона с повишена сигурност и охрана, какъвто е и ищецът. След преместването на арестните помещения на територията на затвора в гр.Пазарджик, времето за престой на открито за всички лица, упражняващи това си право, е намалено на 1 час и 10 минути.

Видно от представения по делото /пред СРС/ график, л.140 и следв., престоят на открито се извършва по отделни карета. От показанията на свидетеля В., както и на свидетеля Г. се установява, че поименни графици не са били правени.

Неоснователен е довода на въззивника, че по отношение на него е налице дискриминация в сравнение с останалите лишени от свобода в затвора в гр.Пазарджик. Действително, в показанията си свидетелят Д.Г., който в периода 14.04.2014 г. до 01.01.2016 г. е изтърпявал наказанието „Доживотен затвор без право на замяна“ в затвора в гр.Пазарджик, сочи, че има „две карета“, но видно от същите, едното „каре“ е по медицински причини, т.е. не е налице „сходство“ на случаите по смисъла на ЗЗДискр.

Ще отбележим и факта, че самият свидетел води дело срещу ответника и по настоящия спор, виж л.203 по делото пред СРС, поради което показанията му следва да бъдат обсъждани ведно с останалите събрани по делото доказателства.

При всички случаи, санкционираният от закона вредоносен резултат се изразява в поставянето на отделни лица или категории лица в по-неблагоприятно положение от други при сравними сходни белези, като неравното третиране според нормата на пар.1,т.7 от ДР на ЗЗДискр. е всеки акт, действие или бездействие, което пряко или непряко засяга права или законни интереси. Не се установи по делото такива интереси да са били недопустимо засегнати.

По-неблагоприятното третиране на лишени от свобода в зависимост от това в кое затворническо заведение изтърпяват наказанието си не е сред предвидените в чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр или друг закон признаци, поради което не представлява дискриминация по признак лично или обществено положение, виж в този смисъл и приетото в РЕШЕНИЕ № 74 ОТ 25.05.2022 Г. ПО ГР. Д. № 4046/2021 Г., Г. К., III Г. О. НА ВКС.

Както правилно е приел и първоинстанционния съд, дискриминация не се установи да е налице по отношение на ищеца поради което не следва да бъдат давани указания за преустановяване на такава. Въззивната инстанция споделя мотивите на СРС в тази връзка поради което по арг. от чл.272 ГПК същите следва да се считат и за мотиви на настоящето решение.

Налага се извод, че първоинстанционният съд е достигнал до правилен извод, че исквете следва да се отхвърлят като неоснователни.

Поради съвпадане на крайните изводи на двете съдебни инстанции **обжалваното решение следва да бъде потвърдено.**

По разноските:

Пред първата съдебна инстанция:

При този изход на спора решението е правилно и в частта за разноските.

Пред въззивната инстанция:

На въззивника разноски не се следват, а и такива не са сторени.

Въззиваемият е направил разноски за процесуално представителство и такива му се присъждат.

На основание чл.78, ал.8 ГПК настоящата инстанция определя юриск.възнаграждение в размер на 100 лв. при съобразяване на това, че е подаден отговор по въззивната жалба, както и е осъществено процесуално представителство в публичното съдебно заседание по делото.

ВОДИМ ОТ ГОРНОТО, СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20016659 от 24.02.2022 г. по гр.д.№ 55157 по описа за 2015 г. на СРС, ГО, 143-ти състав, **изцяло**.

ОСЪЖДА Н. Н. А., ЕГН ****, изтърпяващ наказание „доживотен затвор без право на замяна“ в Затвора в гр.Пазарджик, да заплати на ГД „Изпълнение на наказанията“, гр.София, бул.“****“, на основание чл.78, ал.8 ГПК, сумата в размер на 100 лв.-юриск.възнаграждение пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба при условията на чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК пред ВКС на РБ в 1-месечен срок от връчването му, което следва да се извърши лично на въззивника, както и на процесуалните представители на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____